

Rugăciunea credinței

Versete călăuzitoare: Iacov 5.14-16

Iacov 5.14-16: Este cineva bolnav între voi? Să-i cheme la sine pe bătrânii adunării și ei să se roage pentru el, ungându-l cu untdelemn în Numele Domnului; și rugăciunea credinței îl va vindeca pe cel bolnav și Domnul îl va ridica, și dacă a făcut păcate, i se vor ierta acestea. Mărturisiți-vă deci unii altora greșelile și rugați-vă unii pentru alții, ca să fiți vindecați. Mare putere are rugăciunea fierbinte a celui drept.

Introducere

Cele trei împrejurări de viață, pe care Iacov le numește în versetul anterior și aici în versetul 14 (suferința, bucuria și boala) desigur nu sunt tot ce oferă viața întreagă. Sunt multe împrejurări în viață, pe care el nu le amintește. Aceasta arată deja spre faptul că Iacov nu vrea să trateze complet lucrurile despre care el scrie. De aceea gândesc, că ceea ce scrie Iacov aici în cazul bolii nu este singura rezolvare absolută și rețeta pentru fiecare boală. Aceasta rezultă și din aceea că în epistolele de mai târziu citim despre credincioși, care au darul de a mijloci vindecarea, fără ca bătrânii adunării să fie prezenți. Deci noi nu avem voie să facem o lege din versetul acesta, că în toate cazurile trebuie să se procedeze așa. Aceasta se observă și din versetul 16, care este formulat la modul general. Numai dacă cineva dorește să cheme cu credință pe bătrâni se poate face uz practic de procedeul descris în versetele 14 și 15. Însă despre aceasta vom vorbi mai târziu mai mult. Uneori îi este clar bolnavului că Dumnezeu vrea să-l ia deoparte, pentru ca el să se poată odihni un timp în părtășie cu Dumnezeu. În acest caz el nu va chema pe bătrâni, ci va aștepta cu răbdare timpul lui Dumnezeu sau își va dori să meargă acasă, ca să fie la Hristos, căci aceasta este cu mult cel mai bine. Epistolele de mai târziu, care descriu adevărul despre Adunare și viața noastră personală ca cetățeni ai cerului, ne lasă să vedem că viața pe pământ în cele din urmă nu este țelul și hotărârea pentru un creștin credincios. Planul lui Dumnezeu cu noi este, ca noi să fim la Hristos, acolo unde El este acum.

De ce trebuie luați bătrânii?

Însă să revenim la epistola lui Iacov. El începe cu o întrebare: „Este cineva bolnav între voi?” Cuvintele „între voi” conțin în sine faptul, că noi trebuie să ne gândim, cui i-a fost adresată această epistolă și la cine se adresează Iacov aici în mod deosebit:

1. *Primul lucru este clar: Iacov se adresează celor douăsprezece seminții ale lui Israel aflate în împrăștiere (diaspora). În aceasta este iarăși un indiciu, că ceea ce a fost scris israeliților (și din aceștia fac parte și necredincioșii) nu trebuie neapărat aplicat la noi. Aceasta înseamnă că trebuie chibzuit bine, dacă ceea ce Iacov scrie aici poate fi aplicat la creștinii dintre națiuni și la timpurile noastre. Ceea ce spune Iacov aici vor face probabil foarte curând israeliții credincioși, și anume în necazul cel mare, mai cu seamă că atunci va fi imposibil pentru credincioși să cheme un medic, deoarece*

oricine nu poartă semnul fiarei, nu va putea cumpăra și nici vinde, și deci nici măcar să se folosească de un medic.

2. Prin cuvântul „credincios” suntem la punctul al doilea: *Iacov se adresează aici în mod deosebit credincioșilor din cele douăsprezece seminții.* Aceasta rezultă clar din context. Începând cu versetul 7 vorbește fraților, și aceștia erau credincioșii. În afară de locul acesta mai găsim acest cuvânt și în Iacov 5.9,10,12,19. „Între voi” înseamnă deci: între credincioșii din cele douăsprezece seminții aflate în afara țării făgăduite.

Adevărata încredere în Dumnezeu este necesară pentru a merge pe drumul arătat aici și să se cheme bătrânii adunării la sine. Până atunci veniseră la credință numai iudei, și cu toate acestea se folosește deja cuvântul „adunare”, cu toate că adevărul despre faptul că iudeii și națiunile vor fi unite într-*un singur* trup era în timpul acela total necunoscut. Deci cuvântul „adunare” face aluzie la credincioșii dintre iudei, care și-au pus încrederea în Isus Hristos, Mesia. Prin faptul că mulți iudei din tot felul de țări deveniți credincioși s-au întors după sărbătoarea de la Rusalii la domiciliul lor și acolo au relatat concetățenilor lor despre Hristos, au luat naștere și acolo adunări, din care la început făceau parte numai iudei. Lor li se adresează Iacov. La începutul epistolei întâlnim cuvântul „sinagogă”, aici întâlnim cuvântul „adunare”. Prin „adunare” este vorba de credincioși, prin „sinagogă” este vorba de clădirea în care ei se adunau.

Între iudeii din timpul Vechiului Testament și cei din timpul Domnului era obiceiul ca bărbații cu înțelepciune și o anumită vârstă să ocupe un loc deosebit. Ei erau numiți bătrâni, îndeplineau anumite funcții de supraveghere și de conducere și li se cerea sfatul în cazul întrebărilor grele. Ei nu erau puși oficial ca bătrâni, ci ocupau locul acesta pe baza vârstei lor și a chibzuinței lor. Și printre creștinii iudei erau bătrâni, și anume ca pretutindeni, fără o numire oficială. Duhul Sfânt acceptă aceasta și îndeamnă pe bătrâni prin Petru, să păstorească turma lui Dumnezeu de bună voie și să exercite supravegherea fără constrângere și fără intenții ascunse, ci ca modele pentru turmă. Cei mai tinerii sunt îndemnați să fie supuși față de cei mai în vârstă (sau: bătrâni) (1 Petru 5.2-5). Un bolnav putea chema la sine pe acești bătrâni, care erau model pentru turmă. Pentru aceasta era nevoie de credință și de conștiența că Dumnezeu este plin de har și dragoste. După aceea ei trebuiau să ungă bolnavul cu untdelemn și să se roage în mod deosebit pentru el. Rugăciunea credinței trebuia apoi să vindece (salveze) pe bolnav.

Este deosebit de important să te rogi. Ce putere rezultă din aceasta, în mod deosebit când este prezentă o încredere profundă în Dumnezeu! Nu faptul că bătrânii ocupă o poziție deosebită este motivul pentru care Dumnezeu aude, ci încrederea lor cu credință. Bătrânii trebuie să fie frați demni de încredere, care sunt modele adevărate în cuvânt și umblare. Atunci Dumnezeu poate auzi și împlini rugăciunea. Însă nu pe baza importanței sau demnității lor, ci pe baza vieții lor trăite cu Dumnezeu. Ei trebuie să se roage „pentru” bolnav, aceasta înseamnă că ei trebuie să facă bolnavul subiect special al rugăciunii lor. Și contextul arată, după părerea mea, că această rugăciune comună are loc în prezența bolnavului. El i-a chemat la sine, și ei au chemat Numele Domnului pentru el, atunci când l-au uns. Se mai observă că se vorbește despre rugăciunea credinței, și nu despre *rugăciunile* credinței. Cu toate că probabil fiecare

bătrân s-a rugat, este privit totuși ca fiind *o singură* rugăciune. Se poate de asemenea, ca unul dintre bătrâni să se fi rugat în numele tuturor celorlalți bătrâni. În orice caz bolnavul devine vindecat prin rugăciunea credinței, la care accentul se pune pe credință.

Ce înseamnă untdelemnul?

Rămân unele întrebări fără răspuns:

1. Ce înseamnă în acest context ungerea cu untdelemn?
2. Trebuie noi să considerăm ceea ce scrie Iacov aici, ca etapă de trecere, deoarece iudeii așteptau încă ca Împărăția lui Dumnezeu, Împărăția de o mie de ani a păcii, să înceapă în curând?
3. Lucrează Dumnezeu și în timpurile de decădere conform acestei rânduiei?
4. Este posibilă vindecarea prin rugăciune și pe o altă cale, decât cea descrisă aici?

1. Ce înseamnă în acest context ungerea cu untdelemn?

Deja la prima întrebare nu este ușor de răspuns. În evanghelia după Marcu 6.13 se relatează că mulți bolnavi au fost unși cu untdelemn de către ucenici și apoi s-au vindecat, fără să aflăm ceva despre o însărcinare directă a lor din partea Domnului, ca să unșă cu untdelemn. Pentru a fi complet trebuie să mai spunem că în evanghelia după Marcu nu este vorba de o însărcinare de a vindeca pe bolnavi, cu toate că aceasta cu siguranță era inclusă în trimiterea ucenicilor. Matei 10.1,8, unde este vorba despre această trimitere, se amintește că Domnul le-a dat autoritate să vindece orice boală și orice neputință, fără să fie numită folosirea untdelemnului. *Untdelemnul este în Scriptură o imagine a Duhului Sfânt ca ungere, însă aici nu trebuie să ne gândim la așa ceva. Este vorba de o ungere cu untdelemn în adevăratul sens al cuvântului. Se știa că untdelemnul pus pe răni avea efect de alinare a durerilor (Isaia 1.6 și Luca 10.34, unde vinul este amintit ca element dezinfectant), și de multe ori s-a gândit, că untdelemnul ar fi capabil să vindece boli corporale. De aceea la iudei a devenit obișnuința să unșă cu untdelemn. Însă nu obiceiurile vindecă o boală, ci rugăciunea credinței. Însă aici nu numai se face ungerea cu untdelemn; ci ungerea cu untdelemn se face în Numele Domnului. Numele sfânt al lui Dumnezeu ca Domn este rostit asupra bolnavului. În felul acesta bolnavul devine mult mai profund conștient că Dumnezeu, Domnul, îl vede și îl cunoaște și că numai El singur poate da vindecarea. După părerea mea, ungerea cu untdelemn aici nu este o chestiune lipsită de importanță, care atunci putea fi ușor lăsată la o parte, deoarece numele Domnului era exclamat respectiv chemat în această situație. Dumnezeu deseori face legătura cu obiceiurile și apoi le dă un înțeles mai profund, la care El însuși poate folosi aici untdelemnul ca mijloc de vindecare.*

2. Trebuie noi să considerăm ceea ce scrie Iacov aici, ca etapă de trecere, deoarece iudeii așteptau încă ca Împărăția lui Dumnezeu, Împărăția de o mie de ani a păcii, să înceapă în curând?

La întrebarea a doua – dacă aici este vorba de o etapă de tranziție – de asemenea nu este ușor de răspuns. Este foarte posibil, că Dumnezeu a dat prescripții iudaice, care erau valabile până în momentul când fiecărei așteptări pământești, iudaice i s-a retras fundamentul prin distrugerea Ierusalimului în anul 70 după Hristos. Probabil Iacov a scris epistola sa înaintea tuturor celorlalte epistole din Noul Testament, în orice caz mult timp înainte de epistola către Evrei, care a luat naștere scurt timp înainte de distrugerea Ierusalimului și în care credincioșii iudei sunt îndemnați să-și ia privirea de la Ierusalimul pământesc și de la serviciul divin cu caracter iudaic în exterior și de la obiceiurile iudaice și să privească la lucrurile care stau în legătură cu cerul. În timpul de început iudei trăiau în așteptarea revenirii în curând a lui Isus și instaurarea Împărăției păcii. Ei doreau cu plăcere să trăiască începutul acestei Împărății. De aceea dorința lor să devină iarăși sănătoși și de pe pământ să aștepte pe Mesia. Aceeași dorință o vor avea iudeii din timpul necazului cel mare. Și atunci credincioșii israeliți vor spera să intre în viață în Împărăția păcii: „Ferice de cel care așteaptă și ajunge la o mie trei sute treizeci și cinci de zile!” (Daniel 12.12). În Apocalipsa 14.13 Dumnezeu trebuie să încurajeze pe credincioșii care suferă și sunt amenințați să moară, prin aceea că El le spune că și ei, da, chiar ei, vor fi binecuvântați: „Ferice de morții care mor în Domnul de acum încolo! «Da», spune Duhul, «ca să se odihnească de ostenele lor, pentru că lucrările lor îi urmează!»» Credincioșii iudei, care nu vor putea chema un medic la patul lor de boală, se vor folosi de acest drum spre vindecare, pentru ca apoi să fie prezenți, când vine Mesia.

Deci noi putem privi într-un anumit sens aceste versete ca posibilitate de tranziție pentru vindecări; rămâne însă întrebarea, dacă noi în timpul nostru trebuie să respectăm exact aceeași îndrumare. Epistola a fost adresată celor douăsprezece seminții din diaspora, deci israeliților, și anume nici măcar numai celor credincioși, și nicidecum credincioșilor dintre națiuni. Cu această remarcă am ajuns la cea de-a treia întrebare a noastră:

3. Lucrează Dumnezeu și în timpurile de decădere conform acestei rânduiei?

Permiteți să accentuăm în această privință: Dumnezeu este Cel neschimbabil, El poate dărui vindecare tuturor. Dacă noi mergem la medic (și noi ar trebui ca niciodată să nu desconsiderăm această posibilitate dată indirect de Dumnezeu), El rămâne totuși Dumnezeul nostru mare, singurul care poate da vindecare. S-ar putea ca noi să folosim mijloacele și posibilitățile, pe care le oferă timpul nostru, însă întotdeauna este nevoie de dependență de Dumnezeu și încredere în El. În unele situații un bolnav ar putea avea nevoie să cheme la sine frați în vârstă, de încredere, pentru ca ei să se roage pentru el, respectiv să se roage. De ce nu ar face aceasta? Și să nu vrea Dumnezeu să asculte? El rămâne același.

Însă întrebarea este acum, dacă noi în timpul nostru trebuie să ne ținem exact de text, deci de exemplu și de ungerea cu untdelemn. Dacă mai ales în timpul nostru vrem să luăm chestiunea în sensul strict al textului, atunci acest fel de vindecare nu este posibil, căci bătrânii adunării dintr-un anumit loc nu sunt bătrânii unei biserici sau ai unei grupe sau dintre aceia care se stâng în locul respectiv în Numele Domnului Isus. Privit în sensul strict al cuvântului, mie mi se pare imposibil să împlinim prescrierile lui Iacov, însă în ceea ce privește sensul și natura lor ele rămân valabile și în timpul nostru. Dacă un bolnav știe că boala lui este urmarea unei

disciplinări din partea lui Dumnezeu și dacă el are încrederea că Dumnezeu vrea să dea vindecare în cazul lui, atunci el poate chema la el frații în vârstă, care se bucură de încredere generală, pentru ca ei să se roage pentru el. Și dacă bolnavul consideră necesar să fie uns cu untdelemn, deoarece el a văzut scris aceasta așa în Cuvânt, de ce frații nu ar trebui să procedeze astfel? Dumnezeu nu este legat de reguli, și locul nostru din Scriptură nu este prescriere de vindecare absolut necesară pentru timpul nostru. Scriptura cunoaște și alte posibilități pentru primirea vindecării. Cu această a patra întrebare vrem să ne ocupăm când vom studia versetul 16.

Rezultatul din versetul 14 este, că rugăciunea credinței vindecă pe bolnav și că Domnul îl va ridica. Rugăciunea pune în mișcare brațul puternic al lui Dumnezeu, al Domnului nostru. Cât de plin de har este El, că El Se ocupă cu astfel de lucruri, cum sunt boala, rugăciunea și vindecarea. Cuvântul „cel bolnav” din versetul 15 are un alt înțeles decât cuvântul „bolnav” din versetul 14. Acesta înseamnă, să fi bolnav de o anumită boală, în timp ce aici (versetul 15) se referă mai mult la urmări: „să devii depresiv, obosit și epuizat” și altele asemănătoare. În epistola către Evrei 12.3 și Apocalipsa 2.3 este tradus prin „a obosi”, respectiv „devenit obosit”.

Da, mâna lui Dumnezeu poate apăsa greu asupra cuiva, așa că nu boala propriu-zisă este cel mai greu de suportat, ci epuizarea spirituală și lupta lăuntrică, deoarece Domnul are să-mi spună ceva prin această boală. Câtă ușurare se poate aduce inimilor noastre, dacă încredințăm problemele noastre fraților de încredere și îi lăsăm să se roage pentru noi! Ce liniște ni se dăruiește prin faptul că ei încredințează totul mâinii Domnului! Bolnavul nu va gândi cu privire la sine însuși că este drept, însă va fi convins de dreptatea bătrânilor. Și rugăciunea celui drept poate face mult. Dumnezeu vede la bătrâni rugăciunea credinței. Ei au credința, că bolnavului îi va merge mai bine. După aceea va avea loc vindecarea spirituală prin această rugăciune a credinței, în timp ce vindecarea trupească prin Domnul este legată de vindecarea spirituală. Aici este vorba de două lucruri: bolnavul devine sănătos (Ioan 11.12), și Domnul îl ridică. Gândesc că aceasta înseamnă, că el va putea din nou să părăsească patul de boală. Boala era evident nu numai o gripă ușoară sau dureri de cap, ci ea a condus la o epuizare corporală mare și o zdrobire sufletească, în mod deosebit deoarece bolnavul a recunoscut în aceasta disciplinarea din partea lui Dumnezeu.

O imagine frumoasă despre frați care vorbesc cu Domnul despre o boală găsim în evanghelia după Marcu 1.30,31. Ucenicii Domnului au vorbit cu El despre soacra lui Petru, care zăcea în pat cu febră. Domnul S-a dus la ea, a apucat-o de mână și a ridicat-o, exact așa cum stă scris în epistola lui Iacov. Și vindecarea a fost așa de deplină, că ea le-a slujit imediat după aceea.

Un alt exemplu avem în Luca 5.17-26, unde un om paralizat este vindecat. Prietenii lui, cu care fără îndoială el a vorbit despre suferința și dorința lui de a fi vindecat, l-au adus la Domnul. Dragostea lor pentru cel paralizat era așa de mare, că ei nu s-au dat înapoi de la nici un efort, așa cum aceasta se poate aștepta de la bătrâni. Și Domnul, care cunoaște inimile, a dăruit celui paralizat mai întâi iertarea păcatelor lui, odihna pentru inima lui. Și aceasta pentru

că El le-a văzut credința (a prietenilor). După aceea a venit și vindecarea trupului, ca dovadă a autorității Sale de a ierta păcatele pe pământ. Ce Domn minunat!

Să revenim la epistola lui Iacov. Patul de boală poate să fi avut și o cauză deosebită, și anume anumite păcate. Dumnezeu poate pune o boală peste un credincios ca mijloc de disciplinare, ca să-l păzească de anumite pericole sau ca să-l învețe în anumite privințe, așa cum era în cazul lui Iov, dar s-ar putea de asemenea să fie, că anumite păcate sunt cauza bolii. În acest caz bolnavul știe care sunt păcatele din cauza cărora Dumnezeu l-a lăsat să se îmbolnăvească. El va mărturisi aceste păcate fraților lui de încredere. Dacă Domnul îl ridică, atunci el va ști că Dumnezeu în guvernarea Sa i-a iertat păcatele și niciodată El nu Își va mai aminti de ele. De asemenea și bătrânii niciodată nu trebuie să mai vorbească despre ele sau să facă aluzie la ele, căci dacă Domnul prin vindecare dovedește că El dăruiește iertare, aceasta ar trebui să fie de ajuns pentru bătrâni. Pe lângă aceasta și noi ne putem baza pe acest verset, care ne face cunoscut în modul cel mai pozitiv, că păcatele înfăptuite au fost pe deplin iertate. La fel era și cu bolnavul care timp de 38 de ani zăcea la scaldătoarea Betesda. Domnul îi spune să nu mai păcătuiască, ca să nu aibă parte de ceva mai rău.

Trebuie să mai atenționăm cu privire la un lucru. Din versetul acesta nu trebuie să se tragă concluzia că bătrânii iartă păcatele bolnavului, așa că el ajunge în cer. Bătrânii nu dau nici o dezlegare de păcate. Oamenii nu pot și nu au voie să facă aceasta. Dumnezeu vindecă, și prin aceasta El dovedește oamenilor, că El a iertat și păcatele care îl apăsau pe bolnav. Bătrânii vor accepta aceasta și o vor recunoaște. Cel vindecat va fi reprimat în mijlocul credincioșilor. Aici este vorba de iertarea păcatelor pentru pământul acesta. Traducerea noastră exprimă aceasta în mod fin: „i se va ierta”.

Ce Dumnezeu măreț avem noi, care în har privește în jos spre ai Săi și aude și împlinește rugăciunile noastre!

Titlul original: „Das Gebet des Glaubens“
din *Hilfe und Nahrung*, Editura Ernst-Paulus, 1978, pag. 201–209
în formă prescurtată de SoundWords.